
Tre Moderne værker

Petr Zuska - Premiere

Les Bras de Mer

Twyla Tharp - Premiere

The Fugue

Nils Christie - Verdenspremiere

3107

OPERAEN er opført og foræret til Nationen
af A.P. Møller og Hustru Chastine Mc-Kinney
Møllers Fond til almene Formaal, 2004

Les Bras de Mer

Mads Blangstrup og Caroline Cavallo

The Fugue

Tina Højlund

3107

Peter Bo Bendixen og Rose Gad

Tre Moderne værker

”Vi har glædet os rigtig meget til at tage vores nye intimszene, Takkelloftet, rigtigt i brug. Takkelloftet har vist sit værd, og sæsonens første store ballet-premiere finder sted på vores lille scene. Den hollandske koreograf Nils Christe har arbejdet her i huset før. Han skabte blandt andet sin *Quartet no. 1* i 1985, og han er nu tilbage for at skabe en verdenspremiere til os. Twyla Tharp har aldrig været på Den Kongelige Ballets repertoire; og det råder vi bod på nu. Twyla Tharps *The Fugue* er en dans for tre dansere på et mikrofonforstærket gulv. Det er kroppen, der er rytmen, og det er ånde-drættet, som giver pulsen. Et mesterværk. Endelig har vi inviteret balletmesteren fra Prags Nationalballet, Petr Zuska til at præsentere *Les Bras de Mer* fra 2002 – en dans for to dansere om kærlighedens aspekter. Stor dans på en lille scene. Vi glæder os.

Frank Andersen

Les Bras de Mer

Mads Blangstrup og Caroline Cavallo

Tre Moderne værker

Petr Zuska

Les Bras de Mer

Twyla Tharp

The Fugue

Nils Christie

3107

Koreografi

Petr Zuska

Iscenesættelse

Václav Janecek
assisteret af Eva Kloborg

Musik

Yann Tiersen

Kostumer

Roman Solc

Lysdesign og dekoration

Petr Zuska

Balletten blev danset første gang i 2002
på Laterna Magica Teatret i Prag.

Les Bras de Mer

Les Bras de Mer er en metafor for forholdet mellem to mennesker med erindringer og forventninger, med glæde og sorg, med udflugter til 'et andet sted' og overraskende tilbagekomster: hvem er personen ved min side og hvem er jeg...?

Koreograf Petr Zuska

Petr Zuska har været balletmester for Nationalballetten i Tjekkiet siden 2002. Han er som danser og koreograf kendt for sit personlige og ekspressive dansesprog. Han var tilknyttet Prags Kammerballet mellem 1989 og 1992 og Prags Nationalteater mellem 1992 og 1998.

Han har gæsteoptrådt ved Nationalteatret i Brno og har været fast solodanser ved Ballett Theater i München, hvor han har arbejdet sammen med koreograferne Philip Taylor, Jiri Kylián og Rui Horta.

Petr Zuska debuterede som koreograf og iscenesætter i 1994 ved musikskolen tilknyttet Prags Akademi for Scenekunst, og han har koreograferet dans til omkring 20 forestillinger for tjekkiske teatre, dansegrupper og fjernsyn. Blandt de forestillinger han har iscenesat kan nævnes *Adagietto* og *Šibenicky* fra 1994, som han vandt Den Tjekkiske Litteraturfonds Pris for – og *Seul* fra 1995, som er inspireret af Jacques Brels chansons, duetten *Vmlhách* fra 1997 til musik af Leoš Janáček, helafteballetten *Komboloi* fra 1997 til musik af Zbynek Mateju, og *Sonata* fra 1999 til musik af Leoš Janáček

I 1999 startede Petr Zuska ved Ballett

Theater i Augsburg. Samme år fik han sit internationale gennembrud som koreograf med *Triple Self* til musik af Dmitrij Shostakovitj. Denne forestilling er nu fast del af repertoiret på Hamborg Balletten. Desuden har hans forestilling *The Ballet Ways* haft stor succes ved Semper Opera i Dresden.

I 2000 blev Petr Zuska tilknyttet Les Grands Ballets Canadiens i Montreal, hvor han bl.a. optrådte som Don José i *Carmen* iscenesat af den hollandske koreograf Dida Veldman. I 2002 koreograferede han *Les Bras de Mer* til musik af Yann Tiersen, og *Mariin sen* for Prags Kammerballet. En ny ballet, *Clear Invisible*, for Letlands Nationalopera har premiere i september 2005.

Komponist Yann Tiersen

Allerede som 6-årig var Tiersen elev på det lokale konservatorium i sin hjemby Brest i Frankrig. Han studerede violin og piano og fortsatte senere med studier i komposition. I sine teenageår sprang han fra de klassiske studier til at blive involveret i rockmusik, og i starten af 80'erne, da han var i begyndelsen af 20'erne, var han allerede en eftertragtet musiker. Samtidig begyndte han at komponere musik til

bl.a. kortfilm og skuespil. I 1995 udsendte han sit debutalbum *La valse des monstres*. Hans mest berømmede album *Le Phare* blev udsendt i 1998, og det blev i 1999 efterfulgt af *Tout est calme*. I 2001 kom *L'Absent*, der blev modtaget som et mesterværk. I 2001 fik Thiersen sit største gennembrud med soundtracket til filmen *Den Fabelagtige Amélie fra Montmartre*. Og i 2003 fulgte musikken til filmen *Goodbye Lenin*. Tiersen har givet koncerter over hele Europa.

Iscenesætter Václav Janecek

Václav Janecek er uddannet danser fra Ballet Konservatoriet i Prag i 1982, balletpædagog fra Danseinstituttet ved Academy of Performing Arts i Prag, 1992, og har studeret æstetik ved Filosofisk Institut i Prag, hvorfra han fik en Ph.D i 1992. Han har været engageret ved Laterna Magica Teatret i Prag, som solist fra 1992 til 2000, og fra 1997 som lærer og balletmester. Samtidig har han fra 1998 været dramaturg ved Nationalteatret i Prag og har holdt seminarer og forelæsninger om dans. Han har danset en lang række store partier på Laterna Magica og har været gæstelærer for Prags Kammerballet.

Virtuose bevægelser er dansens sjæl

Václav Janecek – instruerer Les Bras de Mer

Man behøver kun at kaste et enkelt blik ind i prøvesalen på øverste etage i Operaen for at fornemme den stærke intensitet og koncentration, der præger danserne og instruktøren, Václav Janecek, mens de arbejder på iscenesættelsen af Petr Zuskas mesterværk, *Les Bras de Mer*. De store linier i koreografien er der allerede, men det er ikke dem, der skaber sjælen i værket, fortæller Janecek: ”Det er detaljerne, og den spænding der lægges i udførelsen af bevægelserne, der er det væsentlige. Petr Zuska er en gudsbenådet koreograf. I hans dans er bevægelserne som virtuose musikalske toner – det er den dynamiske energi, der lægges i udførelsen, og ikke ren teknik, der skaber den virtuose kvalitet.”

Václav Janecek er begejstret for de danske dansere. Han har sat Zuskas ballet op flere steder i verden, fra Barcelona over Hamborg til Skt. Petersborg. Og hver gang er det en ny oplevelse, fordi danserne er forskellige. Faktisk er Janecek en slags ophavsmand til ballettens tilblivelse. Som balletmester på Laterna Magica Teatret i Prag fik han i 2002 fire unge tjekkiske koreografer til at skabe et samlet multi-medie værk, *Graffiti*, hvori *Les Bras de Mer* indgår.

Siden er han blevet rejsende instruktør for værket, der overalt har haft stor succes.

Les Bras de Mer er et meget personligt værk”, fortæller Janecek. ”Zuskas inspiration var et skæbnebetonet og modsætningsfyldt kærlighedsforhold til danserinden Marketa Plzakova. Det er en duet, som illuminerer de følelser, der både tiltrækker og frastøder to mennesker i et stærkt forhold – gennem dansen udforskes spørgsmålene: hvem er jeg? Og hvem er det menneske, der er ved min side? De eneste to rekvisitter i balletten er et bord og en stol – på tjekkisk er bord maskulinum og stol femininum – de er forskellige, men hører også sammen. Bord og stol kan, både konkret og i overført forstand, stilles forskelligt i forhold til hinanden – ligesom mand og kvinde i et forhold - og de elementer arbejder Zuska med i balletten.

Musikken til balletten er af den kendte komponist Yann Tiersen, fra hans succesalbum *Le Phare* – senere er musikken blevet brugt i filmen *Den Fabelagtige Amélie fra Montmartre*. ”Men balletten kom først”, siger Janecek.

Les Bras de Mer er i Prag blevet hædret med en lang række fornemme priser.

Anne McClymont

The Fugue

Diana Cuni og Lesley Culver

Tina Højlund, Diana Cuni og Lesley Culver

Tre Moderne værker

Petr Zuska

Les Bras de Mer

Twyla Tharp

The Fugue

Nils Christie

3107

Koreografi

Twyla Tharp

Isenesættelse

Shelley Washington

Andrea Tallis

Kostumer

Kermit Love

Lysdesign

Jennifer Tipton

The Fugue blev danset første gang
d. 1. august 1970 på University of
Massachusetts, Amherst

Lesley Culver

The Fugue

The Fugue er en Tharp klassiker. Delvist inspireret af *Musical Offering* af Johann Sebastian Bach kom denne dansetrio til at repræsentere en ny retning i Tharps repertoire, da den blev skabt i 1970. De primære bevægelsesfaser er et 20-takt-tema udført af en, to eller tre dansere. Det består af skift, omvendinger og sekvenser der hele tiden omformuleres i det dynamiske dansesprog, som er så karakteristisk Tharpsk. Hele tiden farves bevægelserne af individuelle fortolkninger.

Diana Cuni, Lesley Culver og Tina Højlund

*Mennesker spørger:
Hvordan skaber du en dans?
Mit svar er enkelt:
Bevæg dig*

Koreograf Twyla Tharp

Siden Twyla Tharp dimitterede fra Barnard College i 1963 har hun koreograferet mere end 125 balletter, dans til Hollywoodfilm og Broadway-shows.

Twyla Tharp grundlagde sit eget kompagni, Twyla Tharp Dance, i 1965. I 1988 fusionerede kompagniet med The American Ballet Theatre, som Tharp har koreograferet mere end et dusin balletter for. Hun har desuden koreograferet for Ballet de l'Opéra National de Paris, The Royal Ballet, New York City Ballet, The Boston Ballet, Hubbard Street Dance og Martha Graham Dance Company. Blandt hendes Broadwaymusicals kan nævnes *Movin' Out* skabt i samarbejde med Billy Joel. Twyla Tharp modtog i 2003 en Tony Award for *Movin' Out*.

Twyla Tharp Dance blev gendannet i 1991, hvor hun sammen med Mikhail

Baryshnikov skabte balletten *Cutting Up*. En meget succesfuld forestilling, som har turneret i mere end 28 amerikanske byer. Twyla Tharp Dance har turneret internationalt siden 1999.

Twyla Tharp har desuden arbejdet sammen med instruktøren Milos Forman i filmene *Hair* (1978), *Ragtime* (1980) og *Amadeus* (1984), og med Taylor Hackford i *White Nights* (1985), og endelig sammen med James Brooks i *I'll do Anything* (1994). Blandt hendes mange tv-produktioner kan nævnes *Making Television Dance*, som hun modtog en filmpris for ved Chicago International Film Festival, samt portrætprogrammet *Baryshnikov by Tharp*, som hun bl.a. modtog to Emmy Awards for.

Twyla Tharp er medlem af The American Academy of Arts and Sciences og æresmedlem af The American Academy of Arts and Letters. Hun har modtaget en

lang række priser og legater og er blevet udnævnt til æresdoktor hele 17 gange. I 1992 skrev Twyla Tharp selvbiografien *Push comes to Shove*. Hendes anden bog, *The Creative Habit: Learn it and use it for life* udkom i 2003.

Kostumedesigner Kermit Love

I mere end 60 år har designeren Kermit Love ydet et utal af betydningsfulde bidrag til dans, film, teater og børne fjernsyn ved at skabe kostumer, masker og dukker. Han har samarbejdet med nogle af de største koreografer, deriblandt George Balanchine, Leonide Massine, Agnes de Mille, Robert Joffrey, Jerome Robbins og Twyla Tharp. Uanset hvilken genre han har arbejdet med, har hvert enkelt kostume været specielt, fordi han med en eminent følsomhed karakteriserer figurerne og rollerens personlighed og historie og giver hver detalje betydning, både historisk og æstetisk.

Nogle gange hørte jeg faktisk stykket først

Af Twyla Tharp

Jeg lavede en sekvens hver dag i tyve dage, indendørs hvis det regnede, udendørs hvis ikke. Hver af disse sekvenser kom fra arbejdet med den indledende frase – vi dansede den baglæns, byttede rundt på sekvenserne, udforskede de forskellige indgange og koordineringer. Vi ”udglattede” den ved at tage alle kanter ud af mønsteret og skabe stilistiske variationer, der blev styrende for udfoldelsen af temaet. Én blev så hurtig og stram som muligt, sædvanligvis med tæt sammenknebne øjne, armene foldet stramt hen over brystet og nikkende hoved, i tilfældige, små og sprøde bevægelser fra side til side, fra diagonal til diagonal; en anden sekvens så stor og tung som muligt som kontrast. ”Grøden” fik sit navn, fordi den består af syv forskellige fraser fulde af amorfe, flydende bevægelser, som man kan kure ind og ud af uden mønster. Fyldet var små ornamenter, der passede mellem takterne.

Da vi alle skiftedes til at lave mad og bage, var det som om *The Fugue* voksede ud af køkkenet.

Selv om denne beskrivelse af *The Fugue* får den til at lyde intellektuel og tør, var det en dybt sensuel opgave at skabe den. Temaet blev til på en bjergside; takt 11 og 12 drejer omkring voksagtige, hvidblomstrende brombærbuske, takt 13, 14 og 15 falder til knælende stilling i et billede af landskabets skrå bakkesider. Den kontrollerede,

vedholdende sænkning af vægten gennem fødderne kommer direkte fra tilblivelsesprocessen på græsklædte enge og blødt polstrede mossenge, teksturer, der skaber forskellige hastigheder og overgange.

Da bevægelserne blev overført til loftet, var jeg meget bevidst om den dumpe lyd fødderne pludselig gav på de hårde overflader; uden græsset og mosset slæbte vi os rundt på brædderne som kosakker.

Tidligere på året havde jeg været i Dixie Hotels lurvede ballroom sammen med Arlene Croce for at se genforeningen af nogle af The Hoofers – Chuck Green, Sandman Simms, Rhythm Red og Jimmy Slyde. Jeg beundrede deres afslappede omgangstone og deres charmerende og utvungne måde at være på – desto mere misundelsesværdig, fordi flere af dem kun lige var begyndt at danse igen efter tyve år med job som parkeringsvagter og opsynsmænd. Deres trin tvang mig til at være opmærksom på integrationen af lyd og bevægelse. Da jeg lavede *The Fugue* lukkede jeg nogle gange øjnene for at høre dansen; nogle gange hørte jeg faktisk stykket først – ind i mellem hurtigt og delikat, andre gange nærmest brutalt – og skabte bevægelserne efter, hvad jeg hørte. Når stykket fremføres, danses det i stilhed på en elektronisk forstærket scene, så lyden af bevægelserne bliver et slags hørbart billede af arbejdets struktur.

Jeg tænker på mig selv som brændstof, energi behersket af tempi, volumen og hjerte.

Lesley Culver

Helt fra begyndelsen arbejdede jeg på at gøre *The Fugue* en stringent, præcis, autentisk, elegant, original dans. Jeg havde fornemmelsen af, at det kunne lade sig gøre på grund af Georg Balanchines balletter. Jeg havde aldrig mødt Balanchine, og jeg kendte ikke hans repertoire særligt godt. Men hver gang jeg så New York City Ballet, bed jeg mærke i, at ingen detalje undslap deres opmærksomhed – alt var i den skønneste orden. På loftet, langt væk fra New Yorks kunstscene med dens pres og fordomme, så jeg mit arbejde med Balanchines øjne. Jeg fandt ud af, at jeg kunne se, hvordan noget skulle være, hvis jeg forestillede mig, hvad han ville sige om det, jeg lavede. Jeg anbragte ham simpelthen i hjørnet af mit studio, og der blev han siddende i de næste 20 år; jeg blev stædigt ved at afvise enhver mulighed for at møde ham i virkeligheden, fordi min usynlige mentor var så brugbar. Hans insistensen på grundighed satte en standard for mig, og hvis jeg nogensinde forsøgte at gå for hurtigt frem, lade en løs ende være eller vælge en let løsning, så jeg ham ryste på hovedet, og så arbejdede jeg videre. *The Fugue* er ikke en ballet, men et forsøg på en klassisk dans, som selv en Balanchine muligvis ville kunne genkende og måske endda tage til sig som et uægte barn.

Fra Twyla Tharp: PUSH COMES TO SHOVE,
Bantam Books 1992, New York
Oversættelse: Pernille Holm

The Fugue

Tina Højlund, Diana Cuni og Lesley Culver

The Fugue

Tina Højlund

Mogens Boesen og Silja Schandorff – fotograferet under sceneprove

Tre Moderne værker

Petr Zuska

Les Bras de Mer

Twyla Tharp

The Fugue

Nils Christe

3107

Koreografi

Nils Christe

Assistent

Annegien Sneep
og Anne Marie Vessel Schlüter

Musik

Philip Glass, *String Quartet no. 5*

copyright Dunvagen Music Publishers Inc. Used by permission.

Kostumer

Annegien Sneep

Lysdesign

Anders Poll

Peter Bo Bendixen og Rose Gad
– fotograferet under sceneprove

3107 er modelnummeret på Arne Jacobsens berømte stabelstol, 7'eren, designet i 1955.

Nils Christe blev begejstret for stolens smukke linier under prøverne i Operaen.

String Quartet no. 5

Tonen i Phillip Glass' femte kvartet, *The Fifth Quartet*, står lysende klar. Allerede ved de første taktslag, hvor strengene plukkes og de sitrende vibrationer fylder instrumentet, transformeres Glass' arpeggio – hans adelsmærke – til en sødme fuld erklæring i klokkeklar vellyd. På lignende vis transformeres alle Glass' velkendte stilkonventioner: hans rytmik og harmoniske særkender, hans flygtige og subtile gentagelsesmønstre i evig forandring. Som meget af Glass' musik, er hans femte kvartet kontrasternes lærestykke. Hastige rytmiske sektioner afløses kontrastfyldt af langsomme akkorder. Dynamiske skift; bragende og blødt.

Oversættelse: Kim Klaus Wyon-Sergeant

Musikere

Kgl. Koncertmester

Lars Bjørnkjær

Kgl. Kapelmusicus

Per Lund Madsen
Sune Ranmo
Ingemar Brantelid

Koreograf Nils Christe

Nils Christe blev født i Rotterdam i 1949 og debuterede som koreograf i 1974 i en forestilling for Nederlands Dans Theater, NDT. Han skabte i alt 12 balletter for kompagniet.

Siden han sluttede hos NDT i 1982, har han arbejdet som freelance koreograf for en lang række ballet og dansekompanier, herunder, Ballet de l'Opéra National de Paris, Royal Ballet of Flanders, Wiener Staatsoper, The English National Ballet, Den Kungliga Ballet, Den Finske Nationalballet, Basler Ballett, Deutsche Oper Berlin, Komische Oper Berlin, Bayerische Staatsoper Munich, Ballettmainz, Les Grands Ballets Canadiens, The Washington Ballet og Den Kongelige Ballet. Nils Christe står bag sammenlagt 70 balletter og har arbejdet med 51 forskellige kompagnier i 21 lande.

Nils Christe var balletmester ved Scapino Ballet Rotterdam fra september 1986 til januar 1993. Her skabte han syv nye værker, bl.a. den succesfulde ballet *Pulcinella*. Han har koreograferet til musik af komponister som Stravinskij, Poulenc, Shostakovitj, Britten, Martinu, Bartok, Satie, Mahler, Liszt, Beethoven, Purcell, Prokofiev, Wagner, Vivaldi, Glass, Reich og Adams. Foruden at skabe balletter, har Nils Christe også koreograferet til opsætninger af operaerne *Dido & Æneas*, *Aïda* og *Achnaton*. Blandt hans værker der iscenesættes verden over, er *Before Nightfall* til musik af Bohuslav Martinu, oprindeligt skabt til Ballet de l'Opéra National de Paris, og *Sync* til musik af Ludovico Einaudi, skabt for The Washington Ballet, og *Purcell Pieces*, skabt til det hollandske kompagni Introdans.

Komponist Philip Glass

Avantgardekomponisten Philip Glass nyder international respekt for sin innovative minimalistiske orkestermusik, som er inspireret af både indisk musik og rock, og inkluderer kompositioner som benytter traditionelle orkesterinstrumenter og elektronisk musik. Glass er også kendt for sine moderne operaer, bl.a. *Einstein on the Beach* fra 1976. Han er søn af russisk-jødiske immigranter og arbejdede som barn i sin fars musikforretning, mens han studerede ved Peabody Konservatoriet i Baltimore. Han blev optaget på University of Chicago som 15-årig, senere studerede han komposition ved Julliard School i New York. Han har også studeret under Nadine Boulanger i Paris. Glass er tæt forbundet med den indiske sitarist Ravi Shankar, som har haft stor indflydelse på Glass' musik.

Silja Schandorff, Peter Bo Bendixen, Rose Gad og Mogens Boesen – fotograferet under sceneprove

At se musikken i dansen

Samtale med Nils Christe

Den hollandske koreograf Nils Christes dans er berømt for sin musikalitet. ”Det er altid musikken, der er min primære inspirationskilde”, fortæller han i en pause mellem prøverne. *String Quartet no. 5* af Philip Glass spænder fra det furiose til det lyriske. Det er den spændvidde jeg illustrerer i koreografien. Musikken har meget signifikante rytmer, der giver mig inspiration til at skabe bevægelser, som i koreografien forbindes i et organisk flow”.

”Jeg har ikke en fuldstændig færdig ballet i tankerne, når jeg begynder et prøveforløb som dette. Jeg planlægger koreografien løbende, lægger lag på lag – hver eneste dag tilføjer jeg et nyt. Og hver dag giver mig ideer til hvordan jeg kan fortsætte den næste dag. Jeg ved endnu ikke helt, hvordan balletten slutter”, siger Christe – men afbrydes af sin kone og assistent Annegien Sneep der smilende konstaterer, at det gør hun. ”Det ligner i musikken,” tilføjer hun. 25 års samarbejde afslører sig som en flydende dialog i instruktionen af danserne. Parret ser de samme kvaliteter, søger efter de samme linier, diskuterer alternativer – også med danserne, der er med til at sætte deres eget præg på bevægelserne.

Fire uger, det er den tid, det tager Christe at skabe et helt nyt værk for fire dansere. I den splinternye prøvesal på 4. sal i Operaen lægger Silja Schandorff, Rose Gad, Peter Bo Bendixen og Mogens Boesen krop og sjæl i indstuderingen af de komplekse bevægelser, der spiller op til musikken. Linier og detaljer er vigtige. ”Det føles rigtigt” – ”Linierne er gode” – ”Måske kunne jeg også...” – dialogen krydsklipper mellem dansere og instruktører. ”Det er en fornøjelse at arbejde med så erfarne dansere som disse”, konstaterer Christe.

”Danser er fortolkninger af de følelser, jeg finder i musikken. Spændingsforholdet i musikken bruger jeg til at illustrere to meget forskellige parforhold – et passioneret og et mere melankolsk. Jeg kan godt lide pas de deuxer”.

”Jeg vil give dette værk et rent, nøgternt udtryk, derfor er kostumerne, som min kone har designet, også meget enkle. Her på teatret fandt vi nogle smukke Arne Jakobsen stole – 7’eren, som vi bruger i scenografien. Den er enkel, et nøgent rum med stole, to par og fire musikere. Resten er musik og bevægelser. Når jeg er færdig vil jeg gerne have, at publikum har set musikken i dansen”.

Anne McClymont

Petr Zuska

Les Bras de Mer

Twyla Tharp

The Fugue

Nils Christie

3107

Les Bras de Mer

Choreography

Petr Zuska

Staged by

Václav Janáček

Eva Kloborg

Music

Yann Tiersen

Les Bras de Mer is a very personal work, Janáček says. “Zuska’s inspiration was a tempestuous love affair, tainted by destiny, with dancer Marketa Plzakova. A duet casts light on the mixed emotions of mutual attraction and repulsion which characterised this high-strung relationship. Dance poses the questions: Who am I? Who is the person at my side? The only two stage requisites used in the ballet are a table and a chair. In the Czech language, ‘table’ is masculine and ‘chair’ is feminine – they are different yet belong together. Tables and chairs can – symbolically as well as in concrete reality – be juxtaposed in different ways, just as a relationship between a man and a woman. These are elements which Zuska employs in the ballet.”

The Fugue

Choreography

Twyla Tharp

Staged by

Shelley Washington

Andrea Tallis

Costumes

Kermit Love

I set a variation each day for twenty days, indoors if it rained, outdoors if not. Each of these came from exploring the initial phrase – reversing it, inverting it, resequencing, exploring the various attacks and coordinations. We ‘ironed out’ the phrase by taking all the angles out of the pattern and created stylistic variations that governed the execution of the theme.

Although describing *The Fugue* makes it sound intellectual and dry, creating it was deeply sensual. The theme was made on a hillside; counts eleven and twelve twist around waxy, whiteflowered blackberry bushes, while thirteen, fourteen, and fifteen drop to a kneeling position to accommodate the land’s downward slope. The controlled, sustained lowering of the weight through the feet comes directly from creating *The Fugue* on grassy fields and softly padded beds of lichen, textures that promote different speeds and transitions.

From Twyla Tharp: *Push comes to shove*, Bantam Books, 1992

3107

Choreography

Nils Christie

Assistant

Annegien Sneep

Anne Marie Vessel Schlüter

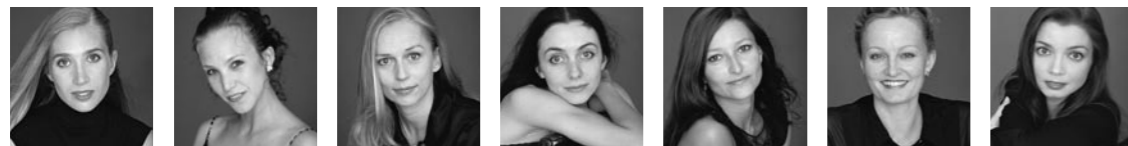
Music

Philip Glass, *String Quartet no. 5*

String Quartet no. 5

The tone of the Fifth Quartet is a luminous one, set in the very opening bars, where a pluck and a shimmering leap up through the instruments transforms the trademark Glass arpeggio into a sweet bell-like announcement. Similarly transformed are all of the familiar conventions of Glass’ style, his rhythmic and harmonic fingerprints, his elusive repetitiveness where subtle shifts continually occur. Like much of Glass’ music, the Fifth Quartet is a study in contrasts. Fast-moving rhythmic sections contrast with slow, chordal ones. Dynamics shift, loud and soft.

Solodansere

Gudrun Bojesen Caroline Cavallo Rose Gad Marie-Pierre Greve Gitte Lindström Christina Olsson Silja Schandorff

Mads Blangstrup Andrew Bowman Kenneth Greve Thomas Lund Jean-Lucien Massot Kristoffer Sakurai

Solister

Lesley Culver Diana Cuni Susanne Grinder Tina Højlund Izabela Sokolowska Claire Still Amy Watson Yao Wei

Morten Eggert Nicolai Hansen Dawid Kupiński Tim Matiakis Fernando Mora

Karakterdansere

Jette Buchwald Mette Bodtcher Lis Jeppesen Eva Kloborg Ann Kolvig Kirsten Simone

Peter Bo Bendixen Mogens Boesen Erling Eliasson Kenn Hauge Poul-Erik Hesselkilde Flemming Ryberg Alexander Sukonnik

Korpsdansere

Kristine Andersen
 Maria Bernholdt
 Henriette Brøndsholm
 Elisabeth Dam
 Mie Fjelstrup
 Ellen Green
 Sascha Haugland
 Haley Henderson
 Camilla Ruelykke Holst
 Josec Howard
 Kizzy Howard
 Rebecca Labbé
 Cecilie Lassen
 Louise Midjord
 Gorgia Minnella
 Alba Nadal
 Christina L. Olsen
 Claire Ratcliffe
 Femke Mølbach Slot
 Meaghan Spedden
 Maria Stokholm
 Mathilde Søb
 Ditte Teildorf
 Julie Valentin
 Esther Lee Wilkinson
 Louise Østergaard
 Charlotte Aamand

Constantine Baecher
 Gábor Baunoch
 Ulrik Birckjær
 Mads Eriksen
 Thomas Flindt Jeppesen
 Sebastian Kloborg
 Marcin Kupiński
 Cédric Lambrette
 Byron Mildwater
 Christopher Rickert
 Julien Ringdahl
 Asger Schlichtkrull
 Martin Stauning
 Alexander Stæger
 Vincent van Webber

Aspiranter

Agnete Beierholm
 Nadia Dahl
 Lena-Marie Gruber
 Birgitta Lawrence

Christian Hammeken
 Iain Rowe

Ledelse

Frank Andersen Balletmester
 Henning Albrechtsen Viceballetmester
 Henrik Sten Petersen Sekretariatschef
 Anne Marie Vessel Schlüter Balletskoleleder
 Niels Balle Viceballetskoleleder

Instruktører

Niels Balle
 Petrusjka Broholm
 Anne Holm-Jensen
 Martin James
 Lis Jeppesen
 Eva Kloborg
 Christina Nilsson
 Christina Olsson
 Heidi Ryom
 Anne Marie Vessel Schlüter

1. gæsteinstruktør

Lloyd Riggins

Musikchef

Michael Schonwandt

1. kapelmester

Graham Bond

Balletdirigenter

Henrik Vagn Christensen
 Michael Schonwandt
 Tadeusz Wojciechowski
 Martin Åkerwall

1. pianist

Julian Thurber

Pianister

Jon Andersson
 Kim Helweg
 Kirsten Monique Jenssen
 Kjeld Kongerskov
 Bjarne Sahl
 Eva Sørensen
 Ingryd Thorson
 Deborah Wood

Lærere ved Balletten

Mogens Boesen
 Petrusjka Broholm
 Kenneth Greve
 Palle Jacobsen
 Martin James
 Eva Kloborg
 Thomas Lund
 Anna Lærkesen
 Flemming Ryberg
 Heidi Ryom
 Anne Marie Vessel Schlüter

Lærere ved Balletskolen

Henning Albrechtsen
 Niels Balle
 Mogens Boesen
 Caroline Cavallo
 Inge Jensen, ass.
 Eva Kloborg
 Ann Kolvig
 Christina Nilsson
 Christina Olsson
 Flemming Ryberg
 Liselotte Sand
 Anne Marie Vessel Schlüter
 Claire Still

Balletskolen i Holstebro

Theresa Jarvis, leder

Balletskolen i Odense

Henriette Muus, leder
 Ulla Frederiksen

Producent

Jens Pauli Dam

Chefsekretær

Sus Friis Jørgensen

Afdelingssekretær

Lena Hjarne

Regissører

Ib Jeppesen
 Ole Just
 Thomas Mieth

Planlægning

Kit Dyring

Marketingkoordinator

Sofie Rask Andersen

Pressekoordinator

Thomas Beck Sørensen

Økonom

Sofie Berggren Hansen

Skobestyrer

Marianne Rindholt

Arrangementskoordinator

Mette Langeberg Lund

Programredaktør

Lise Kaiser